

19/08/2024

Το Γένος μας χριστοφορούμενο και ανασωζόμενο διά της Θεοτόκου - Του Μητροπολίτη Γουμενίσσης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Γουμενίσσης, Αξιουπόλεως και Πολυκάστρου

Στήν ἐποχή μας τῆς ἀναιδέστατης ἀπρέπειας πού κυνηγάει νά τά κάψει ὅλα —πρίν
τά ἀποτελειώσουν οἱ πυρκαγιές— δέν ξεύρω, ἂν ἀρμόζει σήμερα νά μιλήσω γιά
ἐορτή χαρᾶς καί πανηγύρι εὐφροσύνης, ὕμνολόγημα ἐγκωμιαστικό καί

σεμνολόγημα Θεομητορικό.

Ποιός θά μέ καταλάβει;

Ποιός θά συλλογισθεῖ τήν ὀριακή ἀγωνία μας ὑπέρ ἀλλήλων;

Ποιός θά πονέσει μαζί μας γιά τά σημερινά λάθη καί πάθη τῆς φυλῆς μας;

Καί μάλιστα, μέ ἐκεῖνον τόν βαθύ ἐσώψυχο πόνο πού συνεπάγεται συναίσθηση καί ταπείνωση, φόβο Θεοῦ καί σύνεση, ποιότητα ἡθους καί καθαρότητα εὐπρέπειας, ἀποζήτηση τοῦ ζῶντος Θεοῦ, συναπάντημα μέ τήν ἴδια τήν Παναγία μας (σ' αὐτό πού ὑπῆρξε γιά τό Θεό, καί σ' αὐτό πού ἔγινε γιά ὅλο τόν κόσμο, καί σ' αὐτό πού παραμένει πρός ὄφελός μας);

Ὅμως, δέν ἀπελπίζομαι οὔτε καί σᾶς ἀπελπίζω.

Αὐτός πού θέλησε καί ὑπάρχουμε ὅλοι ἐμεῖς, οἱ μοναδικοί, παρόντες καί ἀπόντες, πιστοί καί ἄπιστοι, πλάσματα δικά Του, σώσματα δικά Του•...

αὐτός ὀνοματίζεται καί δοξολογεῖται τόσο συχνά, σέ κάθε ἱερή μας σύναξη, μέ τήν ἐκπληκτική φράση “δόξα σοι, ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα σοι”!

Ἐκεῖνος εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, τό νόημα τῆς ζωῆς καί τῆς ὑπαρξῆς μας, τό νόημα τῆς ἀτομικῆς καί τῆς συλλογικῆς καί τῆς παγκόσμιας ἐνιστορίας.

Πόσο ὁμορφα τό διατυπώνει ὁ ἐμπειρικός τῆς σωτηρίας ἀπόστολος Παῦλος!

«ἀνακεφαλαιώσασθαι τά πάντα ἐν τῷ Χριστῷ»

«[ὁ Θεός Πατέρας θέλησε] νά τά ἐνώσει ὅλα, οὐράνια κι ἐπίγεια, στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ»

(Ἐφ. 1ο κεφ.).

Ὅλοι καί ὅλα συνεχίζουν νά ὑπάρχουν —θέλοντας καί μή, γνωρίζοντας καί ἀγνοώντας— μέ ἓνα μοναδικό ὑπαρκτικό σκοπό: νά βρεθοῦμε σέ μιά ἐνότητα πού ὁ τίτλος καί ἡ πληρότητά της, ἡ (προαιώνια) ἐπικεφαλίδα της καί τό (ἱστορικό) περιεχόμενό της καί ὁ (αἰώνιος) ἐπίλογός της εἶναι ὁ Χριστός.

Ἄν ἀφαιρέσουμε τήν Χριστολογική θεώρηση τῆς πανανθρώπινης ἱστορίας, τό συμπέρασμα δέν (θά) εἶναι ἄλλο ἀπό τόν μηδενισμό. Καί τό διαπιστώνουμε καθημερινά στις πρακτικές τοῦ πιό ἐπώδυνου σύγχρονου “αὐτοάνοσου” πού ταυτίζεται μέ τόν “πολιτισμό τῆς κενῆς ἀπάτης”.

Γι' αὐτό καί ὅλοι ἐμεῖς —πού ἐλεηθήκαμε νά πιστεύουμε ἀπό πάππου πρός

πάππον, κι ἄς μὴν τό σεβόμαστε αὐτό τό θεϊκό δῶρο— **ἦρθαμε σήμερα νά ξαναμοιρασθοῦμε τόν (μεριζόμενο καί μή διαιρούμενο) Χριστό “ὡσάν μικρή ζύμη”.**

Καί ἔπειτα, νά Τόν μεταγγίσουμε στόν κόσμο μας “ὡσάν τό ζυμάρι στό ἀλεύρι”, γιά νά ζυμωθεῖ ὁ κόσμος, νά γίνει “πρόσφορο”, νά προσφερθεῖ λειτουργικά στό Θεό. Καί μόνον τότε, τό προσφερόμενο πρόσφορο τοῦ κόσμου προσλαμβάνεται ἀπό τόν Χριστό λειτουργικά στό μυστήριο τῆς σωτηρίας. Κι Ἐκεῖνος μᾶς μεταδίδει Ἀγιοπνευματικά τήν σωματική Του μετάδοση ὡς “ἄρτον ζωῆς αἰωνιζούσης”.

Εἰδάλλως —ὅ,τι πολιτισμούς καί μεταβολισμούς κι ἂν ἐπινοήσουμε— θά βρεθοῦμε οἱ πάντες σάν τό χαλασμένο ἀλεύρι, σέ μίαν αὐτοαναίρεση.

Τόσες μέρες προσερχόμασταν στό σπιτικό τῆς Μητέρας τῆς σωτηρίας μας.

Παρακλήσεις, γονατίσματα εἴτε μετανίσματα, βουβό κλάμα μετανιωμένης ἐλπίδας, ἀγκάλιασμα νοερό τῆς θεομητορικῆς εἰκόνας, νηστεία ἀπό ἁμαρτίες καί λαιμαργίες, ἐξομολογήσεις, καθημερινές Λειτουργίες καί μεταλήψεις τῶν ἀχράντων Μυστηρίων, καθολική προσέλευση στόν Ἑσπερινό καί στήν κυρίως ἑορτή τοῦ Δεκαπενταυγούστου,...

γιά νά μάθουμε ἀπό τήν ἀκαταίσχυνη/ἀποτελεσματική προστασία τῆς Παναγίας μας τό μάθημα τοῦ Χριστοῦ, τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ, τό πλήρωμα τῆς λατρευτικῆς σχέσης τοῦ Χριστοῦ, τήν προϋπόθεση τῆς δικῆς Του μετάληψης, τήν συγκρότησή μας σέ “σῶμα Χριστοῦ”.

Χαρά καί εὐλογία σέ ὅλους ἐσᾶς γι’ αὐτήν τήν Χριστολογική ἐπιλογή, πού κράτησε τό Γένος μας —σέ αἰῶνες δίσεκτους— χριστοφορούμενο καί ἀνασωζόμενο.

Μόνον αὐτή ἡ ἐπιλογή, θά τό ἀναστήσει πάλι ἀδούλωτο, ἀκεραιωμένο, εὐλογημένο. Ἀρκεῖ νά γίνει ἔγνοια τοῦ λαοῦ μας καί φροντίδα τῶν εὐρωπαϊστῶν μας.

Οἱ ἀριθμοί δέν ἀποτελοῦν τήν “οὐσία” τῆς Ἐκκλησίας.

Τά ποσοστά δέν ἀποδεικνύουν τήν “ἀξία” τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ οὐσία καί ἡ ἀξία τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ πνευματική καί ἱστορική ταύτιση τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν ἱστορική ἐκπλήρωση τῆς βουλῆς τοῦ Θεοῦ (γιά τήν δημιουργημένη ὑπαρξη τοῦ κόσμου): ἡ ἀνακεφαλαίωση τοῦ σύμπαντος κόσμου ἀπό τόν Χριστό, ἡ ἀνακεφαλαίωση τοῦ σύμπαντος κόσμου σέ ἐνότητα μέ τόν Χριστό.

Ὁ Χριστός εἶναι ἡ ἀνακεφαλαίωσή μας.

Καί ἡ Παναγία μας τό ἀποδεικνύει μέ τήν παρουσία Της, μέ τά θαυμάσιά Της, μέ τούς ναούς Της, μέ τά προσκυνήματά Της. Μᾶς διδάσκει τήν ἱστορική καί ἐσχατολογική βεβαιότητα τῆς “ἀνακεφαλαίωσής μας στό Χριστό”.

Ἕνας πυρήνας συνεορταστῶν σήμερα, μέ ἐπικεφαλῆς τίς τοπικές Ἀρχές, εἶναι ἀκόμη συνεπαρμένος ἀπό τόν πρότριτα κυριώνυμο ἐορτασμό τῆς Θεομητορικῆς κοιμήσεως. Ἀφ’ ἐσπέρας πρό τριημέρου, ἀμέτρητο πλῆθος λιτανεύσαμε τό εἰκόνισμα τῆς κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἄλλοι μελωδοῦντες, ἄλλοι παιανίζοντες, ὅλοι συνυμνοῦντες.

Σήμερα θά λιτανεύσουμε τήν θαυματόβρυτη εἰκόνα τῆς Θεοτόκου βρεφοκρατοῦσης.

Προχθές Τήν λιτανεύσαμε κοιμηθεῖσα, σήμερα θά Τήν λιτανεύσουμε βρεφοκρατοῦσα.

Ἕνα σχῆμα “πρωθύστερο”.

Ἡ βρεφοκρατοῦσα εἰκόνα λαλεῖ τήν μόνιμη ιδιότητα τῆς Παναγίας: ΘΕΟΤΟΚΟΣ.

Ἡ κοίμησή Της λαλεῖ ἕνα συνάλληλο λαμπρό κήρυγμα τῆς Παναγίας: ΑΕΙ ΖΩΣΑ.

Κοιμήθηκε, πέρασε τήν διαδικασία τοῦ θανάτου (πού τόν καταπάτησε ὁ Υἱός καί Θεός Της), ἀλλά μετέστη πρὸς οὐρανούς, στήν κοινωνία τῆς θεώσεως, ὅχι μόνο μέ τήν ψυχή Της, ἀλλά καί μέ τό σῶμα Της.

Ζεῖδιάρκῳς “τό μυστήριο τῆς σωτηρίας”, “τό μυστήριο τῆς ἀναστάσεως”, “τό μυστήριο τῆς ἀναλήψεως”, περνώντας ἀπό τόν δρόμο τοῦ Υἱοῦ Της, μέ τήν ἐνεργό παρουσία τοῦ Υἱοῦ Της, εὐρισκόμενη στήν ἀτέλειωτη θεανθρώπινη δωρεά τῆς θεώσεως πού εἶναι ὁ Υἱός Της.

Μέ Ἐκεῖνον ἐνωμένη εἶναι ἡ Θεοτόκος.

Ἡ ἐποχή μας —πού φαντασιώνεται νά ξεπεράσει τά ὅρια τῆς κτιστότητας, μέ μίαν ἠλεκτρονική πλαστικότητα μετανθρώπου— **στειώνεται καί ἀποστερεῖται τήν ζωτικότητα τῆς θεολογικῆς πίστες καί τῆς θεολογικῆς λατρείας καί τῆς θεολογικῆς σχέσης μέ τήν Παναγία μας.**

Ἄν ἦταν εἰλικρινεῖς οἱ ἄρχοντές μας, θά μᾶς τό ἔλεγαν πώς δέν “τιμοῦν” ἀπό εὐλάβεια τήν Παναγία μας —ὅπου γῆς— ἀλλά ὑπολογίζοντας τό πολιτικό ἀντίκρισμα.

Κι ἐμεῖς ὅλοι —παρόντες εἴτε μακρόθεν ἐπακροώμενοι— ἄς μήν κρατιόμαστε ἀπό τήν λαογραφία τοῦ ἑορτασμοῦ. Νά πᾶμε πιό πέρα. Νά ἀνακαλύψουμε τήν φυσιολογική μας παιδικότητα τουλάχιστον μέ μιὰ θρησκευτική συναισθηματική ἀναγωγή στήν πανάγια σωτήρια θεομητορική μητρότητα τῆς Παναγίας.

Μήν ξεχνᾶτε ὅτι, αὐτό πού μᾶς παρωθοῦν νά τό ἀπωλέσουμε, ὁ λαός μας ἀντιστέκεται καί κατά βάθος τό ἀποζητᾷ μέ κραυγές εὐλάβειας πρὸς τήν Παναγία μας.

Ἡ ἐπιπόθηση μᾶς πηγαίνει ἀπό τούς εἰκονισμούς στό “ἀμφίδρομο” τῆς εὐλαβικῆς ζωντανῆς μας σχέσης.

Ἀγγίζουμε τίς εἰκόνες Της μέ τά χεῖλή μας, καί ἀγνίζουμε τίς καρδιές μας μέ τήν δική Της θέα.

Ἀγκαλιάζουμε τούς εἰκονισμούς Της, καί εἰσπράττουμε τήν δική Της ἀδαπάνητη Μητρική προστασία.

Ὁ Κύριος μᾶς ἔσωσε ἐνανθρωπίζοντας, γιατί ἐπίσης τό θέλησε καί τό δέχθηκε ἡ Παναγία Μητέρα Του. Τό δικό Της ἀποφασιστικό “Ναί” συνετέλεσε, ὥστε νά θεραπευθεῖ ἡ πρώτη “γονιδιακή” μας ἄρνηση στο Θεό καί γιά νά ἱαθοῦν καί νά θεραπεύονται οἱ ἀμέτρητες ἔκτοτε ἀνθρώπινες μεταπραττικές ἀρνήσεις. Μέχρι νά κλείσει ὁ κύκλος τῆς πανανθρώπινης ἱστορίας, πού θα ἤθελε νά ἀντιπαλαίει τίς κάθε λογῆς φθορές. Ἀλλά —δίχως τόν Χριστό τῆς Θεοτόκου— αὐτό δέν μπορεῖ οὔτε πρόκειται νά συντελεσθεῖ.

- **Ἡ δική Της Μητρική ὁλοδοσία καί κυοφορία στό μυστήριο τῆς θεϊκῆς ἐνανθρώπησης τοῦ Χριστοῦ, ἦταν καί παραμένει μοναδική μετάδοση σωτηρίας** σέ ὅλο τόν κόσμο καί ὅλη τήν κτίση. Χάρη σ’ αὐτήν, ὁ Ἄκτιστος προσέλαβε ταπεινούμενος τήν κτιστότητά μας καί τήν θέωσε στό πρόσωπό Του δοξαζόμενος, καί ἔγινε ὁ δρόμος τῆς κοινωνίας μας μέ τόν Θεό.
- **Ἡ Θεομητορική Της ἀκοίμητη διάρκεια αὐγάζει καί φωτίζει Χριστολογικά** τήν ἱστορική διάρκεια τῆς ἐσχατολογίας, μέσα στήν ὁποία ζοῦμε καί χαιρόμαστε, ἀποσφαλλόμεθα ἀλλά καί δημιουργοῦμε, ἁμαρτάνουμε ἀλλά καί μετανοοῦμε...
- Καί ἐμεῖς ὅλοι συναχθήκαμε πάλι σήμερα, καθὼς διατηροῦμε τήν μόνη ἀναψύχουσα ὑπαρκτική αἴσθηση, **ὅτι κατά βάθος θέλουμε νά εἴμαστε δικά Της παιδιά, παιδιά τῆς Θεανθρώπινης σωτηρίας.**

- Αὐτήν τήν μοναδική σωτηρία, τήν Θεανθρώπινη, Ἐκείνη θέλησε νά τήν ὑπηρετήσῃ Μητρικά καί συνεργώντας τήν φανέρωσῃ στά μέτρα μας, πού τά ἔκανε δικά Του μέτρα ὁ Υἱός καί Θεός Της.
- Αὐτά τά δικά μας μέτρα καί δικά Του πλέον Θεανθρώπινα κοσμοσωτήρια μέτρα ἤρθαμε νά οἰκειωθοῦμε καί δέν θά παύσουμε νά οἰκειωνόμαστε “**ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου**”.

Γι’ αὐτό —καί χθές καί σήμερα καί πάντοτε— ἡ Παναγία μας παραμένει ὑπέρμαχος ψυχή τῆς ψυχῆς μας, σύμβολο τῆς ἐγκαρδιωμένης ἀντοχῆς μας, σεμνολόγημα τῆς ἐλπίδας μας, ὕμνολόγημα τῆς θεόπλαστης καί θεόσωστης ὑπαρξῆς μας.—

†Ὁ Γουμενίσσης, Γεφύρας, Ἀξιουπόλεως & Πολυκάστρου Δημήτριος